

[Miljøministeren]

I 1974 blev der nedlagt en foreløbig fredningspåstand for den nordlige del af Molsområdet, i alt ca. 1.200 ha, som i 1977 blev fulgt op af en detaljeret fredningspåstand. En gennemførelse af fredningen krævede imidlertid en afklaring af de væsentlige pleje-problemer i området. En sådan plejeplan blev godkendt af Århus amtsråd i januar 1980 og udsendt til de berørte myndigheder sidst i august 1980.

Efter fredningspåstanden skal plejeplanen godkendes af fredningsstyrelsen. Plejeplanen har siden været drøftet på flere møder med deltagelse af Århus amtskommune, fredningsstyrelsen og skovstyrelsen, der ejer betydelige arealer i området.

Fredningsstyrelsen må erkende, at den pågældende fredningssag har taget meget lang tid – længere tid, end det er rimeligt over for de berørte lodsejere.

Styrelsen finder det dog også vigtigt at understrege, at der er tale om den første større fredningssag, hvor man har valgt i en samlet plan at gøre op med hele plejespørgsmålet på forhånd. Dette er nødvendiggjort af den særlige karakter, Molsområdet har, og af at plejebestemmelserne griber ind i lods-ejernes rådighedsrettigheder, og derfor må afklares som led i fredningssagen for at få afgjort erstatningsspørgsmålet.

Fredningsstyrelsen vil lægge stor vægt på at få afklaret overvejelserne om plejespørgsmålene hurtigt, således at fredningssagens behandling kan fortsætte og blive afsluttet ved fredningsnævnet, og således at sagen kan få en hurtig gang gennem overfredningsnævnet.

Spm. nr. 593

Til ministeren for kulturelle anliggender (10/2 81) af:

Poulsgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvorfor der ikke er anført priser på de af kunstfonden indkøbte kunstværker, der for tiden udstilles på Statens Museum og Kunst, samt oplyse, hvorvidt ministeren vil foranledige, at kunstværker indkøbt for skatteydernes penge via kunstfonden forsynes med købsprisen, således at borgerne får mulighed for at bedømme, om pengene er godt givet ud?«

Begrundelse

Spørgeren finder det rimeligt, at de mennesker, der betaler for en ting, også kan få at vide, hvad denne ting har kostet. Det må være væsentligt, at kunstfonden gør så meget som muligt for at oplyse borgerne om, hvad deres penge går til, og en af vejene vil være at forsyne alle kunstværker, der udstilles, med tydelig prisseddel.

Det nytter ikke at fortsætte med disse fine fornemmelser, der siger, at penge lugter, så snart vi taler om kultur. Vi er – i en sparetid – nødt til også at sætte pris på kultur.

Besvarelse (18/2 81):

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Spørgsmålet har været forelagt for Statens Kunstfond, der som begrundelse for, at der ikke anføres priser på de af kunstfondet indkøbte kunstværker, har oplyst følgende:

»Museer og kunststillinger, der ikke er etableret med henblik på salg, skiltes aldrig kunstværkerne med indkøbspriser, og det er denne sædvane, Statens Kunstfond følger.

Fondets repræsentantskab, hvor de politiske partier er repræsenteret, har tidligere vedtaget, at den trykte årsberetning heller ikke skal oplyse priserne på de enkelte kunstværker. Af fondets årlige regnskab fremgår det, hvad den samlede indkøbssum har beløbet sig til. Kulturministeriet og rigsrevisionen og fondets repræsentantskab bliver derimod orienteret om købsprisen på de enkelte kunstværker.

For så vidt angår fondets udstilling på Statens Museum for Kunst er der her tale om en retrospektiv udstilling, der dækker 15 års indkøb. En opgivelse af købspriserne ville i høj grad kunne virke vildledende under henvisning til det stadigt stigende prisniveau.«

Jeg finder ingen anledning til at ændre på denne praksis. Det formål, som spørgeren ønsker at varetage, tilgodeses efter min vurdering i tilstrækkeligt omfang derved, at fondets repræsentantskab, ministeriet og rigsrevisionen orienteres om købspriserne, og derved, at enhver borger ved henvendelse til Statens Kunstfond kan få oplyst, hvad de enkelte værker er indkøbt for.

Jeg tvivler i øvrigt på, at der blandt de institutioner, der efter ansøgning modtager